

טבלת שבועת ביטוי ונדר
לפי הרמב"ם הלכות נדרים פרק ג

הרמב"ם הלכות נדרים פרק ג הלכה א - בטבלה

"ארבעה דברים יש בין נדרים לשבועת ביטוי, שבשבועת ביטוי אין שבועה חלה על שבועה, ובנדרים יחול נדר על נדר¹, המתפיס² בשבועה פטור ובנדרים חייב, אין שבועת ביטוי חלה אלא על דברי הרשות³, ונדרים חלות על דברי מצוה כדברי הרשות⁴, שבועת ביטוי חלה על דבר שיש בו ממש ועל דבר שאין בו ממש, ונדרים אינן חלין אלא על דבר שיש בו ממש⁵."

	בשבועת ביטוי	בנדר
1	חלות כפולה	נדר חל על נדר
2	המתפיס	פטור
3	חלות על דבר רשות	כן
	חלות על דבר מצווה	כן
4	חלות על דבר ממשי	כן
	חלות על דבר שאינו ממשי	לא

אש"י

¹ הלכה ב: כיצד יחול נדר על נדר, האומר הרי עלי קרבן אם אכלתי ככר זו, הרי עלי קרבן אם אוכלנה ואכלה חייב על כל אחת ואחת וכן כל כיוצא בזה.

² הלכה ג: כיצד המתפיס בנדרים חייב שמע חבירו שנדר ואמר ואני כמותך בתוך כדי דבור הרי זה אסור במה שנאסר בו חבירו, שמע השלישי זה שאמר ואני ואמר ואני אפילו היו מאה וכל אחד מהן אומר ואני בתוך כדי דבורו של חבירו הרי כולן אסורין (וראה גם הלכות ד,ה)

³ הלכה ז: ומפני מה נדרים חלים על דברי מצוה, ושבועות אין חלות על דברי מצוה, שהנשבע אסור עצמו על דבר שנשבע עליו, והנודר אסור הדבר הנדור על עצמו, נמצא הנשבע לבטל מצוה אסור עצמו וכבר עצמו מושבע מהר סיני ואין שבועה חלה על שבועה, והאוסר דבר זה בנדר זה הדבר הוא שנאסר ואותו הדבר אינו מושבע מהר סיני.

⁴ הלכה ו: כיצד חלים הנדרים על דברי מצוה כדברי הרשות, האומר הרי המצה בלילי הפסח אסורה עליו, הרי ישיבת הסוכה בחג הסוכות אסורה עליו והרי התפילין אסורות בנטילה עליו הרי אלו אסורין עליו, ואם אכל או ישב או נטל לוקה וכן כל כיוצא בזה, ואין צריך לומר במי שאמר הרי עלי קרבן אם אוכל מצה בלילי הפסח שהוא חייב בקרבן וכן כל כיוצא בזה.

⁵ הלכה י: כיצד אין הנדרים חלים אלא על דבר שיש בו ממש, האומר דבורי עליך קרבן אינו אסור מלדבר עמו שהדבור אין בו ממש, וכן אם אמר לו דבורי אסור עליך אין זה כאומר פירותי אסורין עליך או פירותי קרבן עליך שהן אסורין עליו, לפיכך האומר לחבירו קרבן שאיני מדבר עמך או שאיני עושה עמך או שאיני מהלך עמך, או שאמר קרבן שאיני ג' ששן שאיני מדבר שאיני מהלך, או שאמר לאשתו קרבן שאיני משמשך אין הנדר חל בכל אלו, והרי זה כאומר דבורי והלכתי ועשיית ושמושי קרבן שהן דברים שאין בהן ממש. הלכה יא: אבל האומר יאסר פי לדבורי ויד למעשיהן ורגלי להלכתי ועיני לשינתן הרי הנדר חל עליהן, לפיכך האומר לחבירו קרבן פי מלדבר עמך ויד למעשות עמך ורגלי מלהלך עמך הרי זה אסור, וכן האומר הרי עלי קרבן אם אדבר עם פלוני או אם לא אדבר עמו ועבר על דברו חייב בקרבן, וכן אם נדר דברתי ולא דברתי וכיוצא בהן שאין אלו נדרי איסור שאנו מבארין משפטיהם אלא נדרי הקדש. הלכה יב: הנודר בדברים שאין בהם ממש ואסרן אף על פי שאין הנדר חל עליהם אין מורים לו שינהוג בהן היתר הואיל ואסר עצמו בהן ובדעתו שהנדר חל עליהן, אלא פותחין לו פתח ממקום אחר ומתירין לו נדרו אף על פי שלא נאסר כדי שלא ינהגו קלות ראש בנדרים.